

παύω τὸν λόγον εὐχόμενος· ἵνα οἱ διάδοχοί μου ἀναγγείλωσιν εἰς τὸ Πανελλήνιον ὅτι ἐκ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἐξῆλθον οὐχὶ ἀπλῶς ἐπιστήμονες ἀλλὰ ρωσῆρες τῶν ἐπιστημῶν.

II ΛΥΤΟΚΤΟΝΗΘΕΙΣΑ ΕΥΔΟΚΙΑ.

—οοο—

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 633 ἔτους μ. Χ. στρατὸς Ἀραβικὸς, συγκαίμενος ἐκ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν, ὧν ἡγεῖτο ὁ Ἀβού-Ὁδεδιάχ, ἐπολιορκεῖ τὴν Δαμασκὸν, πόλιν τῆς Συρίας. Ἡ πόλις αὕτη ἐπεραιοῦτο ὑπὸ ἀσθενοῦς μὲν τὸν ἀριθμὸν, ἰσχυρᾶς δὲ τὸ θάρρους φρουρᾶς, διοικουμένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου Θωμᾶ. Μετὰ δευτέραν νυκτερινὴν ἐξοδὸν τῶν πολιορκουμένων, καθ' ἣν ὁ ἀκάματος Θωμᾶς ἤθελε κερδήσει, ἐλλείποντος τοῦ αἰμοχαροῦς καὶ ἀτρομήτου Καλῆδ, πλήρη νίκην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, οἱ χριστιανοὶ ἀποκρουσθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐν τῇ πόλει.

Ἡ πολιορκία αὕτη, διαρκέσασα ἐξδομήκοντα ἡμέρας, εἶχεν ἐξαντλήσει τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸ θάρρος τῶν ἐγκατοίκων, οἵτινες ἀπέστειλαν πρεσβείαν ἐξ ἑκατὸν ἐπισήμων πολιτῶν πρὸς τὸν καλὶφν Ἀβού-Ὁδεδιάχ. Ὁ Σαρακηνὸς στρατηγὸς ὑπεδέξατο αὐτοὺς φιλοφρόνως ἐν τῇ σκηνῇ του, διαδηλώσας ὅτι ἠδύναντο νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀκωλύτως καὶ ἐν εἰρήνῃ πάντες οἱ θέλοντες νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν πόλιν, καὶ ἐπιτρέπων αὐτοῖς νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν ὅσα πλείονα ἠδύναντο σκευή· οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες νὰ μείνωσιν ἐν τῇ πόλει διετήρουν μὲν τὰς ἰδιοκτησίας των, ἀλλὰ μένοντες ὑποτελεῖς τῷ καλὶφῃ, ὅστις ἤθελε τοῖς ἀφίξει τὴν χρῆσιν ἑπτὰ μόνον ἐκκλησιῶν.

Τῶν ὄρων τούτων τεθέντων ἐκπύρηνθη, ὁ Ἀραβὶς στρατηγὸς παρουσιάσθη ἐνώπιον μιᾶς τῶν ἑπτὰ τῆς πόλεως θυρῶν, ἣτις παραχρῆμα ἠνεώχθη· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ θηριώδης Καλῆδ, περιφρονῶν τὰ συντεθειμένα ἐξεβιάζετο, ἡγούμενος πολυαριθμοῦ σώματος στρατιωτῶν, καὶ τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας ἔχων, ἄλλην τινὰ θύραν. Μετὰ δυσκολίας ἡ ἀνωτέρα ἐξουσία τοῦ Ἀβού-Ὁδεδιάχ ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ παύσῃ τὴν σφαγὴν, καὶ νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης. Ἡ πλειονότης τῶν κατοίκων ὑποσχεθεῖσα ὑπατάχθη νὰ ἀποτίῃ τὸν φόρον· ὁ ἀνδρείος ὁμῶς Θωμᾶς καὶ οἱ ἀπολειπόμενοι συστρατιῶταί του προέκριναν μᾶλλον τὴν ἐκουσίαν ἐξορίαν, καὶ τὰς στερήσεις ἢ νὰ ὑποκύβωσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ἐχθροῦ τῆς θρησκείας των. Ὅθεν μικρὸς ἀριθμὸς στρατιωτῶν, πολιτῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, ἐσκήνωσεν εἰς τοὺς πλῆσιον τῆς πόλεως λειμῶνας. Ὁ ἄγριος ὁμῶς Καλῆδ, ἀντὶ νὰ οἰκτείρῃ τὴν δυστυχίαν των, ἔχαιρεν αὐξάνων αὐτὴν, διό καὶ εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι τριῶν ἡμερῶν προθεσμία τοῖς ἐδίδετο, ὅπως ἀναχωρήσωσιν ὅτι, τῆς προθεσμίας ταύτης παρελθούσης, ἤθελεν ἀνελθεῖν

καταδιώξει αὐτοὺς ὡς ἐχθροὺς τοῦ προφήτου καὶ τῶν ἀληθινῶν πιστῶν.

Ἡ θηριώδης ὀργὴ τοῦ αἰμοπάτου τούτου Ἀραβὸς ἠθέλεν ἴσως ἀφ' ἑαυτῆς κατευνασθῇ· ἀλλὰ τὸ τυφλὸν καὶ ἀκάθεκτον πάθος νέου Συρίου ἐξῆψεν αὐτὴν, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ὠφελήσῃ δι' αὐτῆς τὰ συμφέροντά του.

Ὁ Ἰωνᾶς οὕτως ἐκκαλεῖτο ὁ νέος Σύριος) ἔλκων τὸ γένος ἐκ μιᾶς τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς Δαμασκοῦ, εἶχε μνηστευθῇ τὴν Εὐδοκίαν· ἐπειδὴ δὲ οἱ γεννήτορές των ἀνέβησαν τὸ συνοικέσιον, οὗτοι ἀπεφασίσαν νὰ δραπετεύσωσιν, ὅπερ καὶ ἐπραξάν. Ἀλλ' ὁ Ἰωνᾶς, ἐμπεσὼν εἰς ἐνέδραν, ἐμείνεν αἰχμάλωτος τῶν Μουσουλμάνων, ἐνῶ ἡ Εὐδοκία, κατορθώσασα νὰ εὐφύγῃ, ἐπαίεκαμψεν εἰς τὴν πόλιν. Ἐν τούτοις ὁ αἰχμάλωτος ἐραστής, τυραννόμενος ὑπὸ τῶν ἀγρίων Σαρακηνῶν, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκολπωθῇ τὴν τοῦ Μωάμεθ θρησκείαν, καὶ ὅτε ἡ πόλις περιήλθεν εἰς χεῖρας τῶν Ἀράβων, οὗτος παρουσιάσθη εἰς τὴν γεναιόφροναν Εὐδοκίαν· ἀλλ' αὕτη, ἐμπνεομένη ὑπὸ ἀκραϊσμῶν καὶ ἄγνων πατριωτισμοῦ καὶ θρησκείας αἰσθημάτων, μετὰ φρίκης καὶ ἀγανακτήσεως ἀπώθησε τὸν ἀρνησιθρησκον μνηστῆρά της, καὶ ἀπεδήμησεν ἐκ τῆς περιλημμένης αὐτῇ πατρίδος, μετὰ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ ἐκείνων, οἵτινες προετίμησαν τὴν ἐκουσίαν ἐξορίαν τῆς ἀτίμου καὶ ἀφορήτου δουλείας. Ἀλλ' ὁ Ἰωνᾶς, λυσσῶν διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἐκίνησε πάντα λίθον ὅπως παροτρύνῃ τὸν Καλῆδ νὰ καταδιώξῃ τοὺς δυστήνους μετανάστες, ἐν οἷς συγκατηριθμεῖτο ἡ ὠραία τε καὶ μεγαλόφρων Εὐδοκία.

Ἐνδοῦς εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ ἀπανθρώπου Ἰωνᾶ, ἐξεκίνησεν ὁ ἀδιάλλακτος Καλῆδ, ἡγούμενος τετρακισχιλίων ἱππέων, οἵτινες διεπέρασαν τὸν Λίβανον μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος, ὑπερπηδήσαντες τοιαῦτα προσκόμματα, οἷα μόνῃ ἡ ἐνθεομανία ἢ ὁ ἔρως δύνανται νὰ ὑπερνικήσωσι, καὶ μετ' οὐ πολὺ προέφθασαν τοὺς χριστιανοὺς ἀρκούντως προκεχωρηκότας. Οἱ τάλαινες ἐξπνευμένοι ὑπὸ τε τοῦ κόπου καὶ τῆς ὀξυτάτης θλίψεως, ἦν ἡσθάνοντο ἐπὶ τῇ στερήσει τῆς γλυκείας αὐτῶν πατρίδος, ἣν ἀφῆκεν ὑπὸ τὸν σιδηροῦν τῶν Ἀράβων ζυγόν, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ ἀντιστῶσι τῇ ἀπροσίτῳ τῇ τῇ προσβολῇ. Ἀπαντες, τῇ ἐξαιρέσει ἐνὸς μόνου, ἀπολυθέντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἔπεσον ὑπὸ τὰς πληγὰς τῶν ἀμειλίχτων Ἀράβων, μὴ φεισθέντων μήτε ἡλικίας, μήτε φύλου. Ὁ προδότης δ' Ἰωνᾶς, μεταξὺ τῆς γενικῆς σφαγῆς, ἐν καὶ μόνον ἀντικείμενον ἔχων κατὰ νοῦν, ἀνιῶρε τὴν Εὐδοκίαν· ἀλλ' οὐδὲν ὠρέλυσεν αὐτῇ ἡ στυγερά δολιότης· διότι ἡ Εὐδοκία, ἥς τινος ἡ φρίκη, ἦν ὁ ἀρνησιθρησκὸς Ἰωνᾶς τῇ ἐνέπνεεν, εἶχε διπλασιασθῇ, οὐδὲν ἄλλο μέτρον σωτηρίας βλέπουσα, ἀπέκτεινεν ἑαυτήν, ἐμπήξασα ἐγχειρίδιον ἐν τῷ ἄγνῳ αὐτῆς στήθει, ἐν τῇ στιγμῇ καθ' ἣν συνελάμβανεν αὐτὴν ὁ δόλιος καὶ ἀτίμος Ἰωνᾶς.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ, τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1861.

Σ. Α. ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ.